

доцент кафедри правосуддя Полтавського юридичного інституту Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, кандидат юридичних наук

Вплив процесуальної самоідентифікації постраждалої особи на можливість укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні

Угоди, передбачені чинним КПК, є двосторонніми. Зокрема, якщо йдеться про угоду про визнання винуватості, то вона являє собою домовленість між підозрюваним (обвинуваченим) з однієї сторони і державою (в особі прокурора) з іншої сторони. Місця для потерпілого така конструкція угоди не передбачає, й безумовно залишення

потерпілого поза договірними правовідносинами означало б цілковиту зневагу до приватного інтересу, нехтування ним задля забезпечення інтересу державного. Вбачається, що керуючись саме такою логікою, законодавець обмежив можливість укладення угоди про визнання винуватості у провадженнях, де окрім інтересів держави та суспільства в цілому, зачіпаються й інтереси приватноправових суб'єктів. Тож, згідно з ч. 4 ст. 469 КПК встановлено правило, відповідно до якого:

а) угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним, обвинуваченим може бути укладена у провадженнях щодо кримінальних правопорушень, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам;

б) укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні, в якому бере участь потерпілий, не допускається.

Поряд з цим, нагадаємо, що відповідно до новоприйнятого КПК особа, якій завдано шкоди кримінальним правопорушенням, сама вправі вирішувати буде вона вступати у провадження в статусі потерпілого чи братиме участь у ролі свідка (ч. 7 ст. 55 КПК).

З урахуванням вказаного, виникає запитання: чи можлива угода про визнання винуватості у провадженнях, де є особа, якій фактично завдано шкоди кримінальним правопорушенням, але яка не бажає вступати в процес у статусі потерпілого?

На перший погляд положення ч. 4 ст. 469 КПК може бути сприйнято як таке, що дозволяє укладення угоди про визнання винуватості лише якщо шкода завдана суспільним або державним інтересам, і відповідно забороняє укладати дану угоду, якщо шкода завдана конкретним фізичним чи юридичним особам, незалежно від того, чи вступили вони в провадження в статусі потерпілого.

Проте, при такому розумінні даного положення, застереження *«укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні, в якому бере участь потерпілий, не допускається»* було б абсолютно зайвим. Натомість, на наш погляд, вказане уточнення наділене власним нормативним навантаженням і є цілком усвідомленим кроком законодавця, спрямованим на забезпечення свободи реалізації приватного інтересу у кримінальному провадженні. Як вже було зазначено, ч. 7 ст. 55 КПК надає особі можливість самостійно вирішувати набувати їй статусу потерпілого у кримінальному провадженні чи ні. Волевиявлення особи з даного питання у свою чергу є констатацією її ставлення до незручностей, завданих кримінальним правопорушенням: якщо особа не забажала брати участь у провадженні як потерпілий – відповідно вона вважає, що шкоди їй не завдано. Тобто, юридичне значення має не сам по собі факт завдання шкоди певній приватній особі, а її власна суб'єктивна оцінка даного факту.

Дана позиція підтверджується й судовою практикою, яка враховує формальний, а не сутнісний аспект, й виходить не з самого факту завдання шкоди певній особі, а з позиції такої особи щодо власної процесуальної ідентифікації. Подібний підхід, на наш погляд, цілком відповідає концепції нового КПК щодо свободи самовизначення постраждалої особи стосовно її процесуального статусу.

Томачинська Ю. М.

студентка магістратури Інституту права Донецького університету економіки та права

Щодо відповідальності за порушення законодавства про захист персональних даних

Поступова інформатизація суспільства, змушує владу країни приділяти значну увагу сфері інформаційної безпеки, яка є складовою національної безпеки України. Варто зазначити, що однією з найбільш актуальних проблем інформаційної сфери життя суспільства є захист персональної інформації, оскільки відповідно до Конституції

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ
ДОНЕЦЬКИЙ ЮРИДИЧНИЙ ІНСТИТУТ**

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ТА
КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА І ПРОЦЕСУ**

**МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ВЧЕНИХ**

(в авторській редакції)

15 березня 2014 року

м. Донецьк-2014

УДК 34:378.22 (477)

ББК 67:74

А 43

Актуальні проблеми адміністративного та кримінального права і процесу: матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених (в авторській редакції), (Донецьк 15 березня 2014) . – Донецьк: ООО «Цифровая типография», 2014.- 384 с.

*Рекомендовано до друку вченою радою ДЮІ МВС України
(Протокол № 9 від 26 лютого 2014 року)*

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Бесчастний Віктор Миколайович - ректор Донецького юридичного інституту, доктор наук з державного управління, професор, заслужений юрист України, полковник міліції.

Пашутін Вадим Володимирович – перший проректор Донецького юридичного інституту з навчально-методичної та наукової роботи, кандидат юридичних наук, доцент, полковник міліції.

Іванов Іван Володимирович – начальник відділу організації наукової роботи Донецького юридичного інституту, кандидат юридичних наук, підполковник міліції.

Назимко Єгор Сергійович – начальник ад'юнктури (аспірантури) Донецького юридичного інституту, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, старший лейтенант міліції.

Лосич Сергій Васильович – старший науковий співробітник відділу організації наукової роботи Донецького юридичного інституту, кандидат юридичних наук, майор міліції.

Бабенко Ірина Юріївна – ад'юнкт ад'юнктури (аспірантури) Донецького юридичного інституту, майор міліції.

Котова Вікторія Валеріївна – ад'юнкт ад'юнктури (аспірантури) Донецького юридичного інституту, майор міліції.

Публікується за матеріалами всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених «Актуальні проблеми адміністративного та кримінального права і процесу» яка відбулася 15 березня 2014 року на базі Донецького юридичного інституту МВС України.

У збірнику вміщено роботи з питань правової науки, а саме з актуальних проблем адміністративного права та процесу, кримінального права, кримінального процесу та криміналістики.

Видання може бути корисним для практичних працівників ОВС України та всіх хто цікавиться проблемами юридичної науки.

ДЮІ МВС, 2014